

teji lepi krščanski pomladi na Japonskem napravili nasilen konec. Početkom 17. stoletja se je začelo krvavo preganjanje krščanstva in množstvene moritve vernih katoličanov, ki so trajale do leta 1638. Krščanska vera je bila na Japonskem prepovedana. Če je bil kdo osumljen kot tajen pristaš krščanstva, je moral javno stopiti na razpelo, drugače je zapadel smrti. To je trajalo do leta 1848. In vendar se krščanstvo ni dalo popolnoma iztrebiti, imelo je dokaj tajnih pristašev po raznih krajih Japonske. Pod pritiskom drugih držav, osobito Zedinjenih držav Severne Amerike in Anglije, se je Japonska morala odpri zunanemu vplivu. Država se je začela v demokratskem smislu preosnovati, prišla je politična in verska svoboda. Z njo so prišli misijonarji. Ko je leta 1864 prišel misijonar pater Petitjean v novo-zgrajeno misijonsko postajo v mestu Nagasaki, so ponoči prišle k njemu neke osebe, ki so se izjavile za katoličane. Niso pa zaupale novemu misijonarju. Stavile so mu tri vprašanja: 1. Ali je podložen rimskemu papežu; 2. ali veruje v Mater božjo; 3. ali je oženjen? Na prvi dve vprašanji je pater odgovoril: da, na tretje pa: ne. Vprašatelji so se zasolžili kot otroci ter so z iskreno radostjo vzkliknili: »Ti si misijonar prave vere!« Ti Japonci so sredi poganstva in obdani od preganjanja ohranili več kot 200 let katoliško vero svojih pradedov. Dobro so si tudi zapomnili tista znamenja, na katerih se spoznajo oznanjevalci prave krščanske vere. V Nagasakiju se je takoj zgradila lepa cerkev, ki jo je japonska vlada letos proglasila kot nacionalni spomenik. To odlikovanje katoliške cerkve je bilo proslavljeno z velikimi svečanostmi, ki jih je izvršil nagasaški škof monsignor Hayasaka. Prisostvovali so tem svečanostim guverner pokrajine in zastopniki državnih, vojaških in pomorskih oblasti. To je znamenje in dokaz, kako raste na Japonskem ugled katolicizma.

Obupen položaj boljševikov.

Pred leti je pisal neki slovenski list, da od vzhoda sveti luč. Ta luč mu je bila boljševizem na Ruskem. In res so mnogi mislili, da bodo boljševiki prinesli gospodarski prerod. Mladina se je nasrkala njihovih idej in je slepo verovala vsem poročilom moskovskih mogotcev. Res je, da so zgradili močnejše stavbe v gospodarske in industrijske namene. Toda kaj pomagajo stavbe, če ni sredstev, da bi redno obratovali? Počasi se dviga zavesa. In za to zaveso vidimo gladni, siromašni, prevarani, zaslužnjeni ruski narod ter bližajoči se polom sovjetskega gospodarstva.

Vsa poročila iz Rusije govore o bedi in gladi. Neka oseba je prejela pred kratkim iz velikega mesta v južni Rusiji pismo, v katerem ji naznanja tam bivačica mati, da prejema na karte za dva dni po 20 dek kruha. In list »R. i S.« poroča, da se je celo rdeči armadi zmanjšala mesečna racija.

Poplača zvestobo!

Dayno že ste spoznali njegovo vrednost — Schichtovo terpentino milo je nenadomestljivo.

Torej: Pazite prav posebno na izvirni ovoj in na varnostno znamko „JELEN“. Potem se Vam ni bati ponarejenih mil.

SCHICHTOVO
TERPENTINOVNO MILO

...ampak
poprej za
namakanje:
Ženska
hvala!

PRILJUBLJENI JUGOSLOVANSKI IZDELEK!

Pred kratkim je prišel iz Rusije inženir dr. Karl Ludvik Mattissen, kjer je 2 in pol leta zasedal vodilno mesto v sovjetski službi. Da se malo okrepi, biva sedaj v nekem sanatoriju na Sakonskem. O svojih utisih v Rusiji je poročal g. A. G., ki o tem piše v listu »Vozroždenie« z dne 3. maja t. l. V Rusiji nihče noče prevzeti odgovornosti za kako delo. Vsak se trudi, da bi jo zvalil na pleča drugega, ker vsi delajo pod strahom grozeče smrti, kar moremo videti na raznih zgledih, n. pr. na obsodbi angleških inženirjev. To je delo sužnjev, pa ne delo svobodnega truda. Človek dobi utis, kakor da bi delali kaznjenci svoje počasno delo. Le kadar pridejo »udarniki« nadzorovat, takrat se delo pospeši, a ti kmalu odidejo, in potem zopet gre po starem naprej. Delavcem manjka vsega, hrane, obleke in stanovanja.

Na Verhisejskem zavodu na Uralu je našel dr. Mattissen stare delavce — ki so dobro poznali Lenina. Ti so mu pravili: »Naša duša plaka, ko vidimo, kam je prišla bogata Rusija. Nikdar nismo mislili, da bo nas komunizem privedel do takega stanja. Ali so naši voditelji slabo umeli komunizem, ali pa smo mi slabi komunisti. Dalje ne more več tako iti.«

Dr. Mattissen pravi, da so v Rusiji razen uradnih oseb vsi razočarani ra-

di »pjatiletke«. List »R. i S.« pa piše, da je bluff »pjatiletke« očiten, celo sovjetska oblast sama je več resno ne zagovarja. V Rusiji vodijo zdaj vse delo mladi komunistični inženirji, ki so izšli iz sovjetskih šol. Ti kvarijo delo izkušenih inostranskih inženirjev — znajo pa malo, treba bi jih bilo oddati v prvi razred srednjega učnega zavoda, kjer bi se učili osnovne aritmetike, geometrije in, kar je glavno, da bi se naučili discipline.

Dr. Mattissen je deloval v Verhisejsku, Kuzneckostroju in v Magnitogorsku. Magnitogorsk je novo mesto na Uralu, kjer vlada nered, nesnaga ter glad. Razmere so obupne. Nad 35.000 družin živi v kočah, izkopanih v zemljo ali narejenih iz prsti. Nad 25 tisoč ljudi živi na odprtem polju, v šotorih, ki so jih sami naredili. Zdravstvene razmere so pod vsako kritiko. Po zimi umrje na dan večkrat po 200 do 250 oseb. Po noči jih pokopavajo v jamah po sto ljudi skupaj. Vse to je dr. Mattissen sam videl in doživel.

Sovjetski listi mnogo pišejo o sabotaži delavcev, a sabotaže ni, le razmere, v katerih žive in delajo delavci, povzročajo sabotažo. Železnice so v prav slabem stanju: tiri so pokvarjeni, železniških vozov primanjkuje in kar jih je, so stari in obrabljeni. Za nove pa ni denarja. Za to ni mogoče spra-

viti do industrijskih središč o pravem času premoga, rud in živil. Tovarne ustavljajo za cele mesece obrat, ker ni premoga, n. pr. v Magnitogorsku celi januar 1933 ni obratovala ena glavnih tovarn.

Skoraj polovica tistih strojev, ki so prišli iz inozemstva, ni v obratu. Eni so zarjaveli, drugi so se pokvarili, ker delavci ne znajo z njimi ravnati. Zato ni tistih uspehov, ki jih pričakujejo. Magnitogorsk bi moral dati v letu 1932 3 milijone ton jekla in železa, a je dal komaj 100.000 ton. Kuzneck bi moral dati 1 in pol milijona ton jekla in železa, a je dal le 200.000 ton železa in 80.000 ton jekla dvomljive kakovosti. Vsa »pjatiletka« je dala v krajih, kjer je deloval Mattissen, komaj 7½–10% pričakovane količine. Vse, kar se piše in govori v uradnih sovjetskih krogih o dosegu in rezultatu sovjetske »pjatiletke«, je — gola fantazija. Vse je pre-

računjeno le na to, da bi se svetu nametal pesek v oči.

Dr. Mattissen izjavlja, da je bil še v Rusiji, ko je Stalin v Moskvi govoril, da je »pjatiletka« izpolnjena do 93.90 odstotkov. Mi vsi, pravi, smo se smejali tej gluposti, ker smo vedeli, da ni resnica. Statistika je pri ruskih sovjetskih političnih činiteljih, s katerim se bahajo pred svetom. To priznava sam narodni komisar Oržonikidze, ki je v Moskvi dne 14. septembra 1929 izrekel besede: »Statistika postaja pri nas velik politični činitelj in naši statističarji vodijo o tem prav dobre račune... Ti poznajo moč števil.« Tako torej! Zdaj pa verjamite sovjetski statistiki!

Kako slab mora biti položaj ruskih boljševikov, kaže njihov poniževalen in klavern nastop na Daljnem vzhodu. Bojijo se japonskega biča. In če bi Japonci zavihteli svoj bič, tedaj bi bil — konec sovjetskih mogotcev. A. K.

deva ne pojasni na pošteno ali švercarsko plat.

Vlom v zasebno municijsko skladišče. V Šmiklavškem gozdu blizu vasi Dolgoše pri Mariboru ima municijsko skladišče mariborski trgovec Edvard Povalej. Med 26. in 28. aprilom je bilo vlomljeno v omenjeno skladišče in odnešenega razstreliva za 400 Din. Sedaj odkrita in orožnikom prijavljena tatvina je bila kmalu pojasnjena. Trije aretirani moški so priznali dejanje in so pokazali tudi kraje, kamor so zakopali municijo, katero so baje rabili za ribolov.

Huda nesreča vsled splašenja konja. Dne 21. maja se je splašil konj na Tržaški cesti pri Mariboru posestniku And. Žunkoviču s Prepol pri St. Janžu na Dravskem polju. Na vozu sta bila sin Andrej in njegova 78letna mati. Konj je drvel tako dolgo, dokler se ni prevrnil voz. Ko so izvlekli žrtvi izpod voza, je imel sin zlomljeno desno nogo, mati pa levo. Težje ranjena so spravili v mariborsko bolnico.

Hiša pogorela. Ogenj je uničil krog 3. ure zjutraj Pogorevčnikovo hišo po

G. župnik Jožef Musi umrl. Javnost je presenetila žalostna vest, da je umrl v celjski bolnici na zastrupljenju krvi dne 20. maja g. župnik v Vitanju Jožef Musi. Rajni se je rodil dne 25. 12. 1868 na Vranskem in je bil posvečen v Mariboru dne 25. 7. 1897. Blagopokojni je kljub bolehnosti vztrajal precej let na težavni vitanjski župniji. Bil je goreč duhovnik, gostoljuben, ljudomil in je imel vzorno urejeno gospodarstvo. Blagi duhovniški duši svetila večna luč, žalujočemu bratu Lojzetu in ostalim sorodnikom naše sožalje! Pogreb se je vršil dne 22. t. m. na Vranskem ob obilni udeležbi duhovnih sobratov, sorodnikov in vernikov.

Premestitev. G. Alojzij Pajtler, kaplan v Cirkovcah pri Pragerskem, je prestavljen na Muto.

500 niklastih ur je zaplenila marib. policija nekemu Možancu, ki je trdil,

da je prinesel ure iz Zemuna, da bi jih prodal mariborskim urarjem. Podan je sum na tihotapstvo, radi tega je prišlo dočasne zaplenbe, dokler se za-

Bavarski pravosodni minister Frank (levo) na dunajskem letališču Aspern; desno okrožni vodja avstrijskih narodnih socialstov Frauenfeld.

Razdejanje po tornadu (viharju) v severnoameriški državi Illinois. — Desno: Svetovno gospodarsko konferenco v Londonu pripravljajo: italijanski poslanik v Londonu Grandi — Norman Davis, zastopnik Združenih držav — Hoesch, nemški poslanik v Londonu.

